

Svědectví: 24. Utekla jsem od svého muže, patriarchálního kazatele

Příběh útěku a hledání vlastní identity manželky baptistického kazatele, která byla duchovně zneužívána manželem a muži v jejím sboru.

Svědectví

Utekla jsem od svého muže, patriarchálního kazatele

Nebyla jsem první kazatelovou ženou, která utekla. Byly další tři.

Jedna potkala muže na internetu. Další začala pít; zveřejnila fotky na Facebooku. A třetí byla Mary Anne. Jednou v neděli ráno Mary Anne zpívala v pěveckém sboru ve sboru svého manžela. Sešla dolů ze stupínku, prostřední uličkou, zadními dveřmi a nikdo o ní už nikdy neslyšel.

Sama jsem utekla před sedmi lety. A ve Starém zákoně – sedm let znamená plnost a dokončení.

Projížděli jsme tehdy část Arkansasu, kde bluegrass proudí kopci jako krev v žilách. Byla tmavá noc. A napětí by se dalo krájet nožem. Právě jsme odjížděli z návštěvy u „sborového poradce.“

Položila jsem mu několik otázek ohledně našich rodinných financí a ten muž mě obvinil z „používání autority mého manžela“.

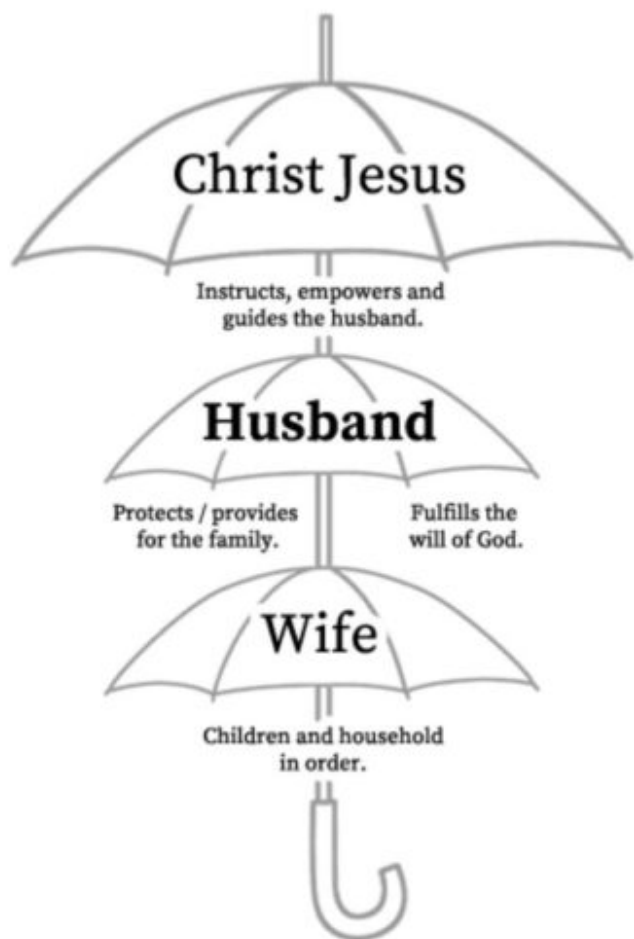
Můj manžel byl pokorný muž. Ale myslím, že mu to setkání dodalo odvalu, protože cestou domů řekl: 'Detro, musíš se vrátit na mou stranu.' Právě tehdy něco prasklo. Neřekla jsem ani jedno sprosté slovo od mých deseti let, kdy jsem dostala bičem za to, že jsem řekla 'Bože.'

Ale teď jsem svého manžela nazvala 'z kurvysynem' přímo tam na tom předměstí. Zastavil na okraji silnice. Zabořil se mi prstem přímo do obličeje a řekl: „Satane! Už nemluv skrze mou ženu! ”

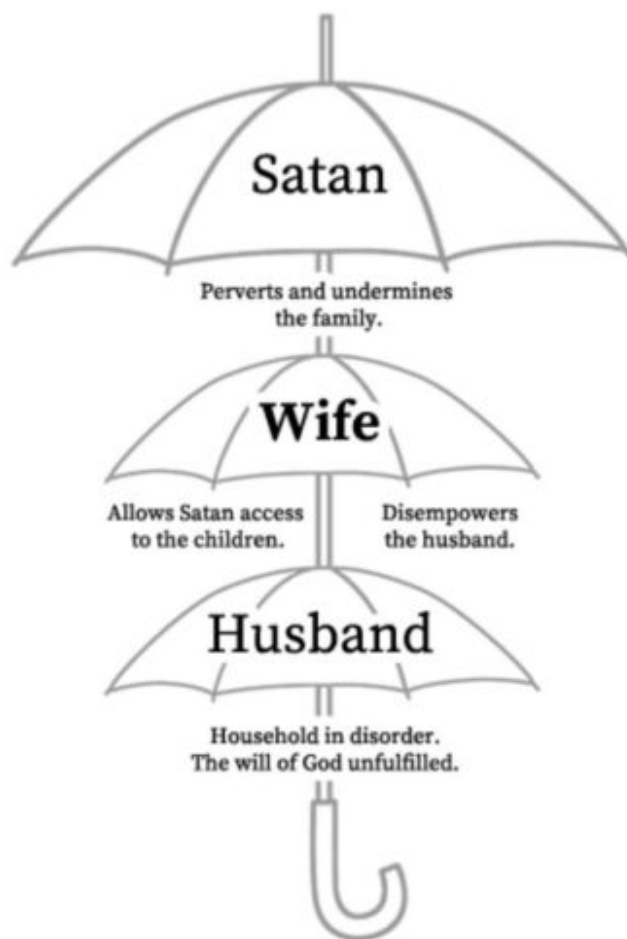
Poprvé jsem se nekrčila. Neplazila jsem se. Popadla jsem kabelku, otevřela dveře a vystoupila na stranu dálnice č. 40. Věděla jsem, že překračuji hranici, ze které není návratu.

Vždy bylo jasné, co se stane ženě, která opustila sbor. V naší příručce domácího vzdělávání byl obrázek. Ukazuje obří deštník – a ten deštník je Bůh. Pod „Bohem“ je o něco menší deštník – „Manžel“. Pod těmi deštníky jsou žena a děti. Můžete tam vidět déšť a ten déšť je satan.

Ale tu noc, kdy jsem utekla, nepršelo. Byla jasná a tmavá noc. Řekla jsem: 'No Bože, konečně jsem to udělala a nevadilo by mi svezení.' Nahoře v dálce jsem uviděla auto, které zastavilo u krajnice. A dveře spolujezdce byly otevřené. Netušila jsem, kdo v něm je. Mohl to být zabiják. Ale věděla jsem, že ať už je to kdokoli - musí být lepší než to, co jsem znala."

The right order. Jesus remains the lead.

The wrong order. Satan becomes the lead.

Když jsem byla malá holka, byly v našem domě dvě gramofonové desky, které nebyly s kostelní hudbou. Jedna byl singl dítěte jménem Jimmy, které zpívalo „Viděl jsem mámu líbat Santu Clause“. A tím druhým byl Nat King Cole.

Nesměli jsme tančit. Tak jsem si nasadila desku Nat King Cole kdykoliv jsem vysávala, jen abych se mohla přiblížit k hudbě. Ten sametový hlas mě vytrhoval ze světa, ve kterém jsem žila, a vedl do světa bohatství, emocí a kouzel. Zapamatovala jsem si každou písničku: *„Ain't She Sweet,“* *„Unforgettable,“* *„L-O-V-E* .

Zpívala jsem spolu s melodií: 'Láska, je vše, co ti mohu dát. Láska byla stvořena pro mě a pro tebe.' Páni, přála bych si, aby mi někdo takhle zpíval. Ale nikdo, koho jsem znala, nezpíval milostné písně. Byli jsme fundamentální baptisté.

Jižanští baptisté jsou ti, které vidíte ve zprávách proto, že jsou tak konzervativní, ale fundamentální baptisté jsou mnohem konzervativnější.

Nikdy jsme doma neměli ani televizi. Ale měli jsme průkaz do knihovny. A takhle jsem byla zavedena do světa románů, křesťanských románů. Ty byly krotké. Ale nosila jsem jich domů šest najednou, protože byly vše, co jsem měla.

Alespoň do 7. třídy, kdy jsem zjistila, že slečna Johnsonová schovává romány harlekýny na zadní polici v naší třídě. Tohle byly skutečné věci. Na obálce byla vždy ta mladá, nevinná dívka. A nějaký světský moudrý chlap jí zíral přímo do očí. Bylo to jako: 'Ach, páni.'

Chtěla jsem, aby se na mě někdo takhle díval. Ale nikdy jsem nechodila na rande. Na Baptistické vysoké škole jsem byla zvolena za „nejnaivnější“ dívku tři roky po sobě. Večer jsem seděla před naší kolejí a zpívala ukolébavky. Kluci zaplnili lavičky kolem mě.

Celý můj život byli ke mně přitahováni muži - to musím říct. Protože to co nabízím, je bohaté.

Svého manžela jsem potkala ve školním souboru a vždycky si našel způsob, jak sedět vedle mě. Nebyl zrovna postava z romantického románu, ale měl břichomluveckou loutku jménem Clovis. Clovis byl černoš.

A abych byla upřímná, zamilovala jsem se před manželem do Clovise. Můj manžel byl tichý. To Clovis mi řekl, že jsem krásná. To Clovis mi volal na telefon. A jednoho večera, když jsme večeřeli s mou rodinou, byl to Clovis, kdo si kleknul na jedno koleno. “

Měsíc před svatbou jsem seděla s manželem na šterkovém parkovišti za starou restaurací *Hidden Valley Catfish*.

Řekl mi: „Detro, jsi silná žena. Plánuješ být submisivní manželkou? ‘ Řekla jsem mu, že se určitě budu snažit. A on řekl: ‚No, když tě nemůžu dobýt já, udělá to Bůh.

Na naše lůžky jsme jeli do Eureka Springs a viděli živé vystoupení skupiny *The Passion of The Christ*.

V den, kdy jsme poprvé přišli domů, jsem přestěhovala svou jednu krabici věcí do jeho bytu. Když byl v práci, začala jsem zdobit. Vyložila jsem pár našich svatebních darů. Moc toho nebylo, ale krásně jsem to udělala. A nemohla jsem se dočkat, až přijde domů, abych viděla jeho reakci.

Ale když vešel do dveří, neusmál se. Řekl: ‘Dotkla ses mých věcí.’ Donutil mě vrátit všechno zpět.

Za dalších 34 let mého života jsem nikdy neměla pocit, že mám svůj vlastní prostor.

Můj jediný únik byla hudba. Byla jsem pianistkou ve sboru svého manžela: na svatbách jsem hrála radost, na pohřbech jsem hrála svou bolest. Byla to jediná věc, která umožnila mé duši protáhnout se.

Každé z našich sedmi dětí bylo muzikální, proto jsme založili skupinu *Srdce pro domov* a dělali to na plný úvazek jako cestovatelská hudební služba. Během osmiletého období jsme cestovali přes šestnáct států v patnáctimístné dodávce. Každý hrál na jiný nástroj.

A musím říct, že jsme byli dobří v tom, co jsme dělali. Každou bohoslužbu jsme zahájili třemi bluegrassovými písněmi ze zpěvníku *Heavenly Highways Hymnal*.

Potom můj manžel vytáhl loutky, aby lidi uvolnil. Po loutkách jsme přešli na kázání. Můj manžel kázal kázání. Ale ne předtím, než jsem zazpívala speciál. Vždycky jsem zpívala speciál. Byla to jediná chvíle, kdy jsem se cítila oslavována za to, že jsem sama sebou.

Přestali jsme cestovat poté, co se náš nejstarší syn Lucas připojil k mariňákům, a doma v Arkansasu jsem upadla do depresí. Nemohla jsem hnout prstem bez svolení muže.

Když jsem se konečně setkala s terapeutkou, položila mi zásadní otázku. Řekla: 'Opustila byste manžela, kdyby Vás bil? Protože to, co dělá, je horší, než když Vás zbije.'

Stydím se přiznat, že jsem zůstala dalších osmnáct měsíců. Až do toho tmavého večera, kdy jsem vystoupila na dálnici 40. A Bůh mi zastavil, aby mě vyzvedl. "

Byla doktorkou z indiánského národa Choctaw. A mohla jsem říct, že mě už zachránila dřív. Vystoupila z auta, objala mě a chytla za ruku. Můj manžel se ji pokusil zastavit. Ale zabouchla dveře auta a řekla dceři, aby řídila.

Vysadili mě u nejbližšího hotýlku *Holiday Inn Express* a první věc, kterou jsem udělala, bylo, že jsem zavolala svým synům Garrisonovi a Lucasovi.

Lucas byl první z mých dětí, které opustilo domov. Byl první, kdo se začal ptát. Takže když jsem mu řekla, že jsem konečně opustila jeho otce, pochopil to. Řekl: 'Zůstaň tam. Přijedu pro tebe.' Odvezl mě o čtrnáct hodin později do svého bytu v New Yorku. Vzal mě tam, abych začala nový život.

Ale cítila jsem se, jako bych tam šla zemřít. Mé ostatní děti mi posílaly zprávy. Byli našťvaní. Dvě z nich mě požádaly, abych nechodila domů. Cítily se, jako bych opustila Boha a opustila naši rodinu.

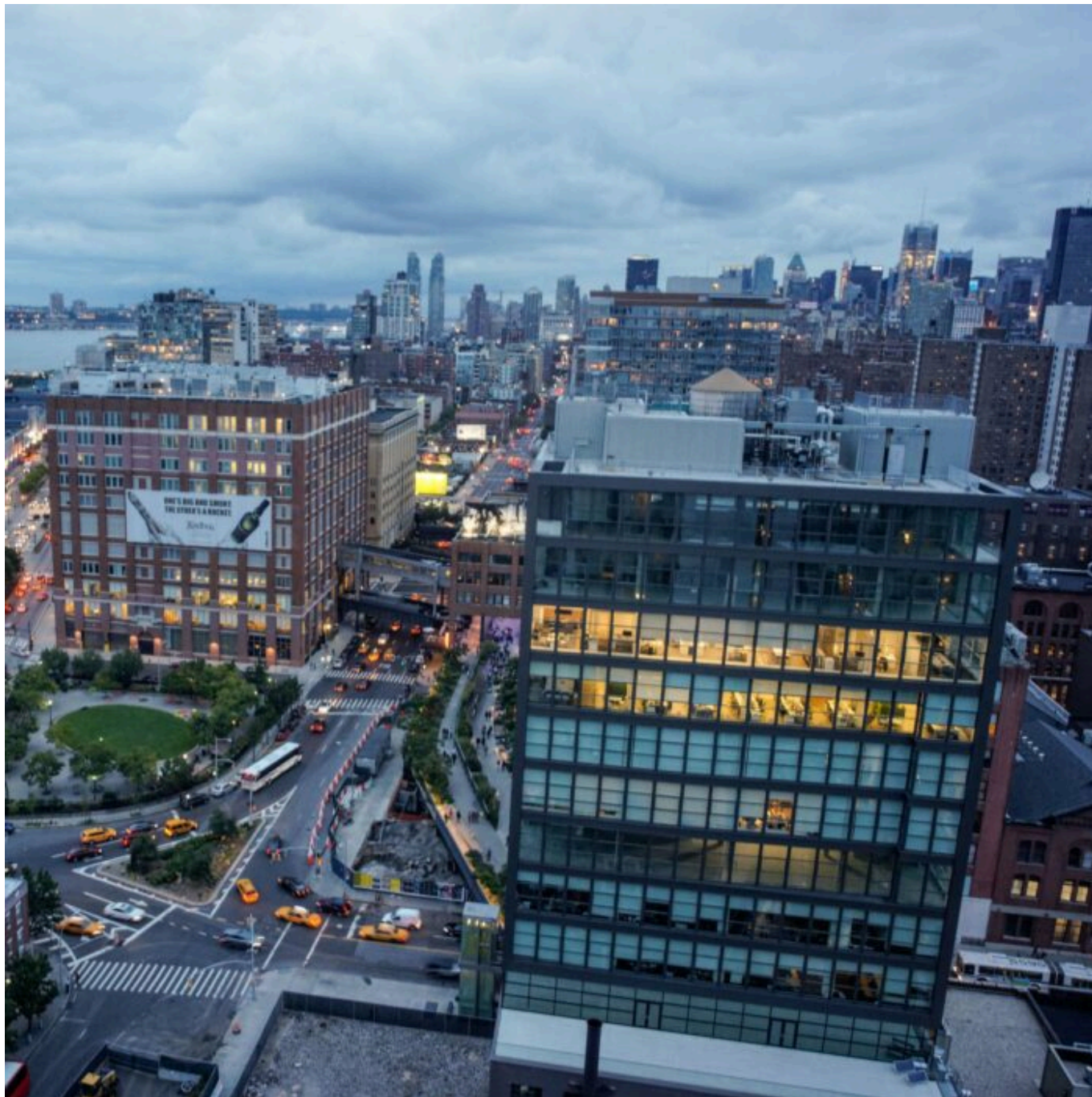
Nemohla jsem je vinit. Je to přesně to, co jsem je celé ty roky učila. Lucas a jeho žena Margaret udělali maximum, abych se cítila vítaná. Jednou večer jsme měli dezert na střešní terase hotelu Standard, právě když zapadalo slunce, a mohli jsme sledovat všechna světla na Manhattanu.

New York byl jako nějaký stroj. A o tomhle stroji jsem nic nevěděla. Bylo to přátelské město nebo nepřítel? Docela rychle jsem si všimla, že zde není žádné odsuzování.

Nedaleko našeho bytu bylo náměstí s místem k posezení. Vedle mě si sedli úplně cizí lidé a chtěli znát můj příběh. Když jsem vysvětlila, že jsem utekla od manžela kazatele, vždycky jsem se zastavila - a čekala jsem na odsouzení. Ale nikdy to nepřišlo. Místo toho si ti lidé se mnou pláclí rukou. Našla jsem si tolik nových přátel.

Některé ženy se oblékaly trochu vtipně, ale všechny byly příjemné. U večere jsem Lucasovi řekla o všech lidech, které jsem potkala na náměstí, a on řekl: „Mami, jsi v New Yorku týden. A tvoje síť známých je větší než moje.“ Mohla bych říct, že trochu žárlil.

Nakonec se rozhodl jít se přesvědčit sám. Šel se mnou kolem náměstí a seznámila jsem ho s celou svou sítí známých. Když jsme odcházeli domů, řekl: „Mami, všichni tvoji přátelé jsou fetišci a prostitutky.“

Celý svůj život jsem byla dobrá v dodržování pravidel. Ale v New Yorku jsem neznala žádná pravidla. Jednou se mě v metru dotkl muž a já ztuhla. Už od dětství jsem měla strach se bránit.

Když jsem přišla domů, zeptala jsem se Lucase: ‘Jaké je pravidlo, když se vás někdo dotkne v metru? A on řekl: ‘Řekněte mu, ať kurva vypadne. To je pravidlo.’

Lucas mě naučil, jak žít ve světě, který je odvážný a skutečný. Vždycky jsme si byli blízcí, ale v New Yorku se stal mým opatrovníkem. Plánovala jsem s ním žít jen pár týdnů, dokud by nepřišla lepší

možnost. Ale nebyly tam žádné pokoje, které bych si mohl dovolit pronajmout.

Tak se týdny změnilly v měsíce. Naposledy jsem se vrátila do Arkansasu – pro své věci. Neměla jsem kam nic z toho dát. Ale nemohla jsem vystát myšlenku, že můj manžel má moje věci.

Vybrala jsem si den, kdy byl na dovolené. Můj syn Garrison souhlasil, že mi pomůže a půjčili jsme si U-Haul. Dávala jsem si pozor, abych si vzala jen své věci. Nevzala jsem nic, co patřilo do domácnosti. Nic z kuchyně, kromě mé sbírky kohoutů. Nedotkla jsem se jeho lůžka. Ale ta 14ti stopová část pokoje byla moje. Koupila jsem to za peníze, které jsem si vydělala prací v Dress Barn.

Mám své tři obrázky zakřivených mostů, záhady Nancy Drew a můj orientální koberec. Vzala jsem si jen svoje věci. To byly moje věci.

Ale přiznávám, že načasování bylo špatné. Moje nejmladší dcera, která měla naplánovanou promoční oslavu na druhý den, byla doma. A byla na mě tak naštvaná. Lucas a Garrison mě vždy podporovali, ale tohle byl můj poslední hřebík do rakve s ostatními dětmi.

Požádali mě, abychom se sešli na parkovišti Target. Bylo to jako scéna ze starého westernu. Mrholilo. Stáli naproti mně v půlkruhu. Každý vykročil vpřed a dal mi pusu na tvář, poté se vrátil do kruhu.

Nejmladší přednesli proslov, který si připravili. Nepamatuju si to celé, ale v podstatě tam bylo: „Nechceme tě u sebe.“ Než jsem se vrátila do New Yorku, nechala jsem všechny své věci v Total Mini-Storage. Když úschovný box uzavřela kovová vrata, tak jsem se pomodlila: „Bože, pomoz mi jednoho dne najít vlastní domov. A ať je dostatečně velký, aby se vešel do 14ti stopového boxu (4.35 m).“

V Brooklynu byl sbor s 300 členným světoznámým pěveckým sborem. Bylo fascinující to sledovat. V mém starém sboru jste ani nesměli zvednout ruce. Ale tento sbor se hýbal, jako by jím foukal vítr.

Každou neděli jsem se postavila dopředu a hýbala se s nimi. Jeden týden oznámili, že pěvecký sbor bude pořádat konkurz. Věděla jsem, že umím udržet melodii, tak jsem se přihlásila.

Konkurz proběhl v kanceláři manželky kazatele. Než jsme začali, měli jsme menší rozhovor. Měla rodinu v Arkansasu, tak se mě zeptala, proč jsem odešla. Vyprávěla jsem jí svůj příběh a potom jsem zazpívala píseň *Amazing Grace*. Ten den jsem měla těžkou rýmu, ale *Amazing Grace* má takovou melodii, že se to dá.

A když jsem skončila, řekla: „Detro, prošla jsi.“ Cítila jsem, jak se moje duše začíná protahovat. Ta slova byla pro mě jako pozvánka - konečně svobodně uctívat Boha. Než jsem se ale mohla oficiálně připojit ke sboru, kazatelova žena mi řekla, že se musím setkat se „sborovým poradcem“.

Nakonec to byl její syn. Zeptal se, jak jsem mohla stát před Božím trůnem, když jsem utekla od manžela kazatele. Potom požádal o telefonní číslo mého manžela. Myslím, že jsem se zhroutila, a začala jsem vzlykat.

V době, kdy jsem se ucházela o práci ve Starbucks, potřebovali mě, abych pracovala v neděli. Když jsem vyrůstala, zmeškala jsem shromáždění ve sboru jen dvakrát: jednou, když jsem měla spalničky a

jednou, když jsem měla příušnice.

Ale já řekla: „Bože, použij tuhle práci, abys mi dal vědět, jestli chceš, abych dál chodila do toho sboru.“

Tu noc, kdy jsem byla najata, Lucas a Margaret mi uvařili slavnostní večeři. Vytáhli láhev červeného vína a nalili mi skleničku. Nebylo to poprvé, co mi nabídli víno, ale bylo to poprvé, co jsem měla co slavit.

Nebyl jsem si jistá, jestli to zvládnu. Věděla jsem, že to bude překročení hranice v písku. Lucas mě uviděl, jak zírám do sklenky a řekl: „Neboj se mamí, nemusíš to dělat.“

Ale chtěla jsem to dělat. To víno se jmenovalo Cannonball. Na etiketě bylo vidět dítě. Letělo vzduchem, s koleny staženými k hrudi, chystalo se skočit do něčeho úplně nového. Upila jsem svůj první doušek a ó můj Bože. Byla to ta nejhorší věc, jakou jsem kdy ochutnala. Tak jsem si vzala další. A další.“

Každou neděli po směně ve Starbucks jsem jedla na místě zvaném *Hill Country BBQ*. Byla to jídelna se stylem nejbliž Arkansasu, kterou jsem našla v New Yorku. Měli sladký čaj. A štavnatý bůček. A živou hudbu každý víkend.

Kapela, která vystoupila v neděli, se jmenovala *The Three Gentlemen*. Byli to tři chlapi s levnými kytarami, zpívající cover písně opilých jižanských milovníků: Waylona Jenningse, Willie Nelsona – takové věci.

Seděla jsem u baru se sklenicí sladkého čaje a jen poslouchala. Po několika měsících jsem tady byla tolikrát, že po mně barmani pojmenovali drink a já si zapamatovala text každé písničky, kterou zpívali *Tři gentlemani*.

Během jednoho vystoupení si hlavní zpěvák všiml, že jsem se rozezpívala a rozhodl se, že se trochu pobaví. Řekl: 'Detro, pojd' sem nahoru a zazpívej si s námi.' Řekla jsem: 'Nemusím na konkurz?' Zavrtěl hlavou „ne“, tak jsem vystoupila na pódium a chytila se mikrofonu.

Bylo nedělní odpoledne, takže nebylo moc lidí. Většinou mladé matky a otcové, s miminky v kočárcích. Ale všichni číšníci a servírky mě už tehdy znali. Jeden z nich dole křičel: „Detra se chystá zpívat!“ a všichni přiběhli nahoru. Píseň byla „Make You Feel My Love“ od Adele.

A musela jsem si vést dobře. Protože když jsem skončila, tak celý personál divoce tleskal. Dokonce i ti tři pánové vypadali ohromeni. Myslím, že to pro ně byla asi maličkost – nechat mě zpívat. Ale aby řekli: ‚Chceme slyšet tvůj hlas. Zpívej přesně tak, jaká jsi.‘ Byla to pro mě velká věc.

Od toho dne se z toho stala naše malá tradice. Každou neděli mě zvali na pódium, abych si s nimi zazpíval písničku. To byly písničky ze salónu. Písničky o alkoholu, jako 'Tennessee Whiskey' a 'Make it Through The Night' – ta písnička je o sexu.

Jednou přišel Lucas, aby mě slyšel zpívat, a já byla nervózní. Protože mě dosud slyšel zpívat jen náboženské písně. Po vystoupení za mnou přišel a kroutil hlavou. Řekl: „Zklamala jsi mě, mami.“ A mé srdce se začalo potápět. Potom řekl: ‚Držíš se moc zpátky. Viděl jsem tě to dělat mnohem lépe než tohle. Pusť se všech pravidel a přivlastni si tu píseň.‘

Zamyslela jsem se nad tím, co řekl Lucas: „Pusť všechna pravidla“. A hned příští týden jsem začala psát one-woman show. Nazvala jsem ji „Cesta jedné ženy k lásce“ a byly to jen milostné písně, mezi nimiž byly malé kousky mého příběhu.

Podařilo se mi dát dohromady pětičlenou kapelu. Dva z těch tří pánů se ke mně přidali a Lucas souhlasil, že bude hrát na basu. Mohla jsem si dovolit dát muzikantům jen 200 \$ každému. Ale na naší zkoušce jsem naservírovala obrovský hrnec kuřecí enchilada polévky a jeden tucet mých sušenek s arašídovým máslem.

Začali jsme procházet můj seznam písní, ale nejtěžší bylo, že jsem měla dávat směr. Protože jsem nikdy předtím nikomu neříkala, co má dělat. Náš bubeník řekl: ‘Děťo, tohle je tvoje kapela. Musíte nám dát směr.’

Tak jsem to zkusila. Začala jsem dělat malé návrhy jako: ‘Tady trochu pomaleji.’ Nebo: ‘Pojďme místo toho zkusit tento akord’. A kapela hrála přesně tak, jak se mi to líbilo.

Těchto pět mužů udělalo něco, co pro mě ještě nikdo neudělal. Nedrželi mě, ale nesli. Pokud jsem někdy zmeškala svůj příchod, tak se vrátili, vyzvedli mě a zase mě vysadili doma.

Moje oblíbená část byla, když o mně mluvili, jako bych tam nebyla. Někdy, když jsem udělala písničku perfektně, jeden z nich řekl: „Jen se na ni podívejte. Není úžasná?“

Vystoupení jsme pořádali v úterý večer v Hill Country. Bylo tam 35 nebo 40 lidí. Většina z nich byli moji zákazníci ze Starbucks: přišel regionální manažer, přišel můj okresní manažer. Margaret přišla brzy a udělala mi make-up.

Měla jsem na sobě něco ze svého starého života. Byl to černobílý top s výstřihem do V, s lesklými puntíky. Dostala jsem ho na svou zaměstnaneckou slevu v Dress Barn a pod světly jeviště vypadal krásně.

Když přišel čas na show, řekla jsem klukům: „Jen mi dejte jednu poznámku na klávesnici a jdeme na to.“ Protože taková jsem přišla do New Yorku. Světla se rozsvítila. A poprvé v životě jsem vystoupila na pódium určené pro mě: moje kapela, moje show, moje písničky.

Zhluboka jsem se nadechla, kapela mi dala jednu notu a já vypustila svůj hlas do New Yorku. První píseň, kterou jsem zazpívala, byla „L-O-V-E“ od Nat King Cole. A byla podle mého. “

Ten večer to bylo kouzelné. Nezmeškala jsem žádnou notu, ani žádný nástup. Zpívala jsem sedmnáct mých oblíbených milostných písní: „*Somewhere Over The Rainbow*,“ *Unforgettable*,“ „*Love Look What You’ve Done to Me*.“

Ke konci show jsem zpívala *Dance With Me* od skupiny Orleans. Řekla jsem publiku, že jsem osm let prosila manžela, aby se mnou tančil valčík, ale on to nikdy neudělal. Pořád říkal, že jsem příliš malá. Když jsem začala zpívat, celé publikum vstalo a tančilo se mnou. V tu chvíli jsem cítila, jak se mi lámou řetězy. Možná to bylo poprvé v životě, kdy jsem se cítila úplně svobodná.

V ten večer svého vystoupení jsem žila v New Yorku něco málo přes rok. A rok je dlouhá doba na to, aby někdo žil ve vašem domě. Lucas mě nikdy nenechal, abych se cítila jako břemeno, ale cítila jsem se jako břemeno. Měsíce jsem se modlila k Bohu: „Pomoz mi najít cestu ven.“ A on odpověděl na tuto modlitbu. Jen ne tak, jak jsem čekala.

Jednoho rána mi Lucas řekl, že si musíme promluvit. Řekl, že Margaret dostala nabídku práce mimo stát a že ji přijme. Pozval mě, abych šla s nimi. Nemohla jsem snést myšlenku, že začnu znovu, na

novém místě. Ale hlavně jsem nechtěla být přítěží. Tak jsem mu řekla: 'Děkuji. Žiju díky tobě, ale zůstanu.'

Když se Lucas odstěhoval, ztratila jsem poslední bublinu ochrany mezi mnou a New Yorkem. Garrison mě prosil, abych s ním žila v Arkansasu. Měl ve svém bytě pokoj navíc. Ale žil ve městě, kde jsem se narodila, a já to prostě nemohla udělat. Řekla jsem mu: 'Pokud se to zhorší, půjdu bydlet s tebou.' A on řekl: „Mami, útulek pro bezdomovce je špatný.“ Řekla jsem mu: „Není zas tak špatný.“

Zaregistrovala jsem se do soukromého útulku v čínské čtvrti. V jedné místnosti s patnácti palandami bylo třicet žen. Tu noc, kdy mě přijali, mě donutili vyfotit se na průkaz. Musela jsem podepsat kus papíru, abych dokázala, že jsem bezdomovec. Byla to jedna z nejtěžších věcí, které jsem kdy musela udělat. Když jsem na ten řádek dala svůj podpis, měla jsem pocit, jako bych zpečetila svou zkázu. "

První noc v útulku jsem našla skládací židli a sedla zády ke zdi. Potřebovala jsem cítit něco pevného na zádech. Nevěděla jsem, jestli existuje dno, kterého bych se mohla dotknout a odrazit se zpátky nahoru. Nebo kdyby to měla být jen tma a už bych nikdy nevyšla ven. Bála jsem se. Ale taky jsem

byla naštvaná. Měla jsem pocit, jako by mi někdo ukradl identitu.

Od doby, kdy mi byly dva roky, až do noci, kdy jsem vstoupila do útulku pro bezdomovce, měl můj život pod kontrolou někdo jiný.

Každý den na „přijetí“ do útulku se ženy postavily do fronty ke zdi. Ale nikdy jsem nechtěla být v té frontě, tak jsem se do poslední chvíle procházela po okolí.

Jednoho dne jsem si všimla, že se o pár bloků dál otevřel boxerský klub. Nabízeli zkušební lekce za 40 dolarů, tak jsem se rozhodla jít se tam podívat, o co jde. Ve skříni s oblečením v útulku nebylo mnoho sportovního oblečení. Tak jsem přišla na lekci ve vybledlých modrých pánských plavkách, nadměrném tričku a v černých pracovních botách Starbucks.

Majitel se jmenoval Martin. A jedna věc na Martinovi je, že lidem vždycky říká „dítě“. Když jsem vešla do dveří, podíval se na mě, a řekl: „Koho se bojíš nejvíc?“ Řekla jsem mu, že mám strach se bránit. Protože jako dítě jsem byla zneužívána muži v našem sboru, znovu a znovu. A když jsem zvedla ruce, abych se bránila, zneužívali mě ještě víc.

Zeptala jsem se Martina, jestli bychom mohli začít s rychlým pytle. Ale on mi řekl, že ho nemají. Hodil mi ručník a řekl: ‘Vlez do ringu, dítě. Chystám se změnit tvůj život.’ Nutil mě dělat cvičení pojmenované po zvířatech: krabí cviky, medvědí cviky a kachní cviky. Myslela jsem, že umřu.

Celou dobu vyprávěl vtipy. Byly to špatné vtipy, ale udržoval mě tak zmatenou, že jsem zapoměla na svůj strach. Ten první den mě naučil, jak dělat ‘úder, úder, křížem.’ Dva údery levou a křížem pravou. A užila jsem si to. Užila jsem si to mlácení. Když jsme skončili, Martin se mě zeptal, kdy se vrátím. Řekla jsem mu, že nemůžu, protože nemám peníze. Řekl, že na tom nezáleží. Zavolal na osobu, která byla v recepci, a řekl: „Hej! Připiš to dítě na můj seznam!“

Po směně ve Starbucks jsem vždy zamířila rovnou do posilovny. Martin mě trénoval zadarmo celou dobu, co jsem byla v útulku. Řekl mi, že ze mě udělá bojovníka. Byl na mě tvrdý. Řekl, že mám víc problémů než učebnice matematiky. A kdybych si někdy stěžovala, nazval by mě královnou dramatu.

Jednoho odpoledne jsem přišla rozrušená, protože jsem právě dostala e-mail od mého manžela - že jsem mimo vůli Boží. Opravdu to mnou otřásl. Ale když jsem Martinovi řekla, co se stalo, vše, co řekl, bylo: 'Ser na to.' Řekl mi, abych šla do ringu. A když mi omotal ruce, řekl: 'Dnes to uděláme trochu jinak. Pokaždé, když uhodíš křížem, řekneš 'Seru na to.'"

Zasmála jsem se. Řekla jsem: 'Ach, ne. Takhle nemluví.' Ale Martin se nesmál. Řekl: 'Dnes budeš takhle mluvit.' Rozhlédla jsem se po tělocvičně a byli jsme tam jen já a on. Tak jsem to zkusila. Úder levou. Úder levou. Zkřížení s pravačkou a: „Seru na to.“

Martin měl na ruku chrániče a říká: „Hlasitěji. Dítě. Hlasitěji.' Řekl: 'Nikdo s tebou nebude, kurva, nikdo.' Což samozřejmě nebyla pravda, protože jsem byla v prdeli celý svůj život. Ale zkusila jsem to znovu, tentokrát ještě hlasitěji: 'Seru na to.' Hlasitěji. „Do prdele! Tohle! Do prdele!“

Dělali jsme to takhle třicet minut. S každým úderem jsem byla hlasitější a hlasitější, až jsem křičela. Nejprve tato slova byla jen o mém manželovi a o e-mailu, který mi poslal. Ale jak jsem pořád mlátila podložky, tak se z těch slov stalo něco jiného.

Stalo se to mým způsobem, jak dát hlas všemu, co mi bylo uděláno ve jménu Boha. Psychické zneužívání v manželství. Sexuální zneužívání jako dítě. Všechna ta vina, kterou jsem musela cítit, všechna ta hanba.

Do prdele. Tohle. Do prdele. Bylo to špatné. Celý život jsem věděla, že je to špatné. Ale nikdy jsem se nebránila. Nebo kdybych to zkusila, ozvalo by se: ‚Vrať se na své místo.‘ Ale teď jsem něco dělala. Bránila jsem se. Když jsem na konci dne vyšla ze dveří, cítila jsem úlevu od tolika bolestí.

Martin mě zavolal ke stolu. Řekl: 'Poslouchej, dítě. Od teďka, pokaždé, když se s tebou někdo pokusí zahrávat, nebo tě bude nutit cítit se méněcenně, musíš říct: „Seru na to.“

O Vánocích jsem byla stále v útulku, takže Garrison přiletěl z Arkansasu, aby byl se mnou. Snědli jsme společně vánoční jídlo. Šli jsme se podívat do výloh na 5. Avenue. A těsně před tím, než odjel domů, mi Garrison dal malou krabičku s náramkem uvnitř. Na něm byl jediný přívěšek - s panoramatem New Yorku. Řekl mi: "Tohle je tvůj náramek nového života. A já ti dám přívěšek za každý nový úspěch."

Od toho dne - kdykoliv se věci zhoršily, kroutila jsem tím přívěskem mezi prsty a věřila, že se věci zlepší. Každé ráno mě hlídač útulku budil ve 3 ráno, abych stihla vlak do Brooklynu. Pracovala jsem na úvodní směně ve Starbucks. Ale mně to nevadilo.

Milovat lidi byla vždycky moje oblíbená věc. Zнала jsem jména všech svých zákazníků. Zapamatovala jsem si jejich objednávky. Nejradši jsem měla, když jsem mohla napsat jejich jméno na kelímek. Vždycky jsem pod ním nakreslila zvláštní malou křivku - jen abych jim dala najevo, že jsou výjimeční.

Jeden z mých oblíbených zákazníků byl muž jménem Eric. Občas přišel se svým manželem. A on se často usmíval, takže kdykoliv jsem měla pauzu, tak jsme se pustili do pokecu. Netušila jsem, co dělá

za práci.

Ale řekla jsem mu to samé, co jsem řekla všem svým oblíbeným zákazníkům: „Pokud znáte někoho, kdo hledá recepční, mějte mě na paměti.“ Ukázalo se, že Eric byl generálním ředitelem poradenské společnosti a požádal mě, abych sestavila svůj životopis.

Vše, co jsem kdy dělala, byla práce ve sboru. Tak toho tam moc nebylo co dávat, ale nakonec to nevadilo. Tazatel mi řekl, že kancelářská tiskárna nefunguje. Řekl: 'Neřešme ten tvůj životopis. Místo toho mi řekni svůj příběh. Když jsem skončila, zeptal se, jestli mě může obejmout.

A nakonec vytvořili pozici přesně pro mě: HR asistent. Můj startovní plat byl 50 000 \$ ročně s výhodami. Pár dní poté, co mě přijali, mě Eric vzal na kafe. Řekl mi: 'Vím, že si myslíte, že jsem vám tuhle práci sehnal - ale nezatahal jsem za žádné nitky. Předal jsem jim Váš životopis a vše, co jsem řekl, bylo: Mám neortodoxního kandidáta.'

První věc, kterou jsem udělala, když jsem dostala skutečnou výplatu, bylo najmutí realitního makléře. Řekla jsem mu, že mám jen jeden požadavek. Řekl: 'Ne v New Yorku. Ne za vaši cenu.' Ale já mu řekla: 'Jsem modlicí se žena.' Zavolal mi hned druhý den. Řekl: 'Tomu neuvěříte. Ale našel jsem vám místo v Harlemu.'

Šli jsme se na to podívat hned ten večer. Jeden pokoj, hned za rohem obchodu s doutníky. Vešla jsem rovnou do obývacího pokoje, vytáhla metr a změřila ho. Přesně 14 stop (4,35 m), byl dost velký na můj skladovací box. A věděla jsem, že jsem doma.

Lucas byl na mě tak pyšný. A Garrison mi koupil druhý přívěšek na můj náramek. Byl to malý domeček s nápisem „Home Sweet Home“.

Ale moje ostatní děti se mnou stále nemluvíly. Poté, co jsem se nastěhovala, jsem šla na Facebook a vytiskla si jejich fotky. Dala jsem je po celém bytě. Protože jsem chtěla mít pocit, že jsou stále součástí mého života. Jejich narozeniny pro mě byly vždycky těžké. Stejně tak byly i prázdniny.

Nikdy předtím jsem nebydlela sama, takže jsem se bála svých prvních Vánoc v novém bytě. Rozhodla jsem se, že si naplánuju celý den: celé dopoledne si budu číst, uvařím si lososa k obědu a potom v 16 odpoledne zalezu do postele, abych se podívala na Vánočního prince na Netflixu.

Plán šel skvěle. Když jsem dočetla, byla jsem na sebe tak pyšná. Pomyslela jsem si: „Už mám Štědrý den skoro za sebou.“ Potom jsem se podívala na hodiny a bylo teprve 10:15 ráno. A pak jsem se v tom ztratila. Prostě jsem se ztratila.

Prošla jsem celý svůj byt a sundala všechny fotky svých dětí. Nacpala jsem je do šuplíku. Nemohla jsem jim čelit. Cítila jsem se jako hrozná matka a pokrytec. Po všechny ty roky, co jsem jezdila ze sboru do sboru, učila jsem o manželství a mateřství. Všem jsem říkala: 'Dejte Ježíše na první místo, ostatní na druhé a sebe na poslední.'

Ale to není to, co jsem udělala. Přestěhovala jsem se do New Yorku a dala sebe na první místo. A teď jsem měla pět dětí, které se mnou nemluvily. Staré pocity viny a studu ve mě začaly plavat. Na pár minut jsem se zhroutila, ale potom jsem se zase vzchopila. Úder levou. Úder levou. Křížem pravačkou a seru na to.“

Lucas se dobrovolně přihlásil, že přiveze všechny mé věci z úschovny v Arkansasu. Měl dorazit v pondělí, takže na následující neděli jsem naplánovala závěrečné představení „*Cesty jedné ženy za láskou*.“ Chtěla jsem, aby to byl večer, na který nezapomeneme: moje show, moje písničky, u mě v bytě, s mými věcmi.

Bohužel Lucas měl zpoždění a když dorazil, stihli jsme sotva všechno vyložit. V ten večer vystoupení byla vana plná, moje věci byly naskládány až do sprchy. Vystoupení se zúčastnilo dvacet pět lidí.

Kapela se rozložila v kuchyni a já vystupovala a stála v předsíni.

V mixu bylo několik nových písní: „*My Way*,“ a „*Wild Horses*“ a „*Raindrops Keep Falling on My Head*“. Poprvé jsem zazpívala duchovní píseň. Nikdy předtím jsem ve své show nezpívala chvalozpěv, protože jsem nechtěla lidi odradit. Ale je to to, čemu věřím. Tak jsem si zazpívala ‘*Lord I Need Thee Every Hour*.’ (Pane, potřebuji Tě každou hodinu).

Na konci jsem přidala malý monolog; řekla jsem publiku: ‘V životě toho máme tolik, co je špatně. A

děláme toho tolik, že bychom si přáli, abychom to neudělali. Ale ty jsi mnohem víc než ty věci. Jsi krásná a je tě potřeba ve světě.“ Potom jsem uzavřela songem „*You Are So Beautiful*“ od Joe Cockera.

Margaret zůstala, aby vypila sklenku vína poté, co všichni odešli. Usadili jsme se do 14ti stopové části. A začala jsem se rozhlížet kolem, po všech svých věcech. Pod mými nohama byl obrovský orientální koberec, který mi děti daly na Vánoce – rozdělily si náklady na sedm dílů.

Byla tam má sbírka starožitných záhad Nancy Drew. Byly tam moje tři obrázky zakřivených mostů. Hurikánová lampa s kardinálem, kterou mi dala dcera. Protože ví, jak moc miluju malá světýlka. Moje kohoutí talíře, můj kohoutí talíř, kohoutí lampa z Cracker Barrel.

Můj čalouněný konferenční stolek. Závěsy, které jsem ušila z mé oblíbené látky v Hobby Lobby. Čekala jsem týdny, než se dostane do prodeje. Nikdy jsem si nemyslela, že dokážu odvést dobrou práci, protože jsme byli tak chudí. Ale když se dívám kolem sebe na všechny tyhle věci, uvědomila jsem si něco: bylo to krásné. Když se to všechno sešlo dohromady, bylo to krásné.

Možná mi v životě nebylo dáno mnoho možností. Ale vždycky jsem věděla, co je to krása. A i v tom škaredém jsem tvořila krásu.

She has fire
in her
soul
and grace
in her
heart

BUNTSVILLE HERITAGE COOKBOOK

WHEAT BELLY WILLIAM DAVIS MD

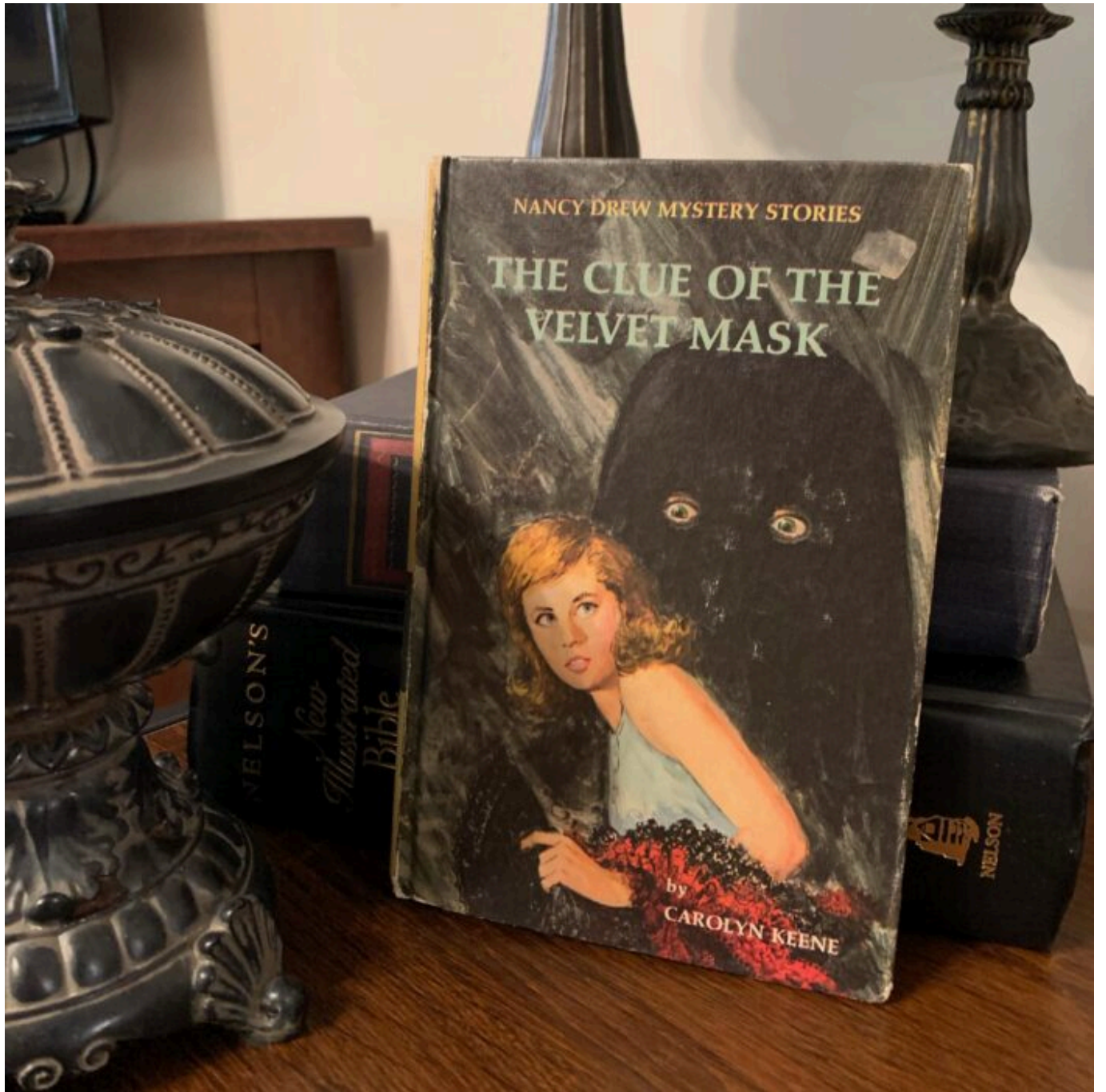
BEST RECIPES
of the
GREAT FOOD COMPANIES
DAVID JOHNSON

American Cooking

*God Didn't Promise Days Without Pain,
Laughter Without Sorrow, Nor Sun Without Rain, But He Did
Promise Strength For The Day, Comfort For The Tears, And Light For The Way*

Dřív jsem kouřila sladké špičky, protože jsem si myslela, že jsou ženské. Ale naučila jsem se a mám teď ráda těžší doutníky.

Za posledních pár let jsem se o sobě hodně dozvěděla. Měla jsem na starosti najímání pro celou naši společnost. Vymyslela jsem svou vlastní hru. Můj náramek je tak plný přívěsků, že mi Garrison musel koupit další. A ten je taky napůl plný.

Stáhla jsem si seznamovací aplikaci pro seniory, nazvanou *Náš čas*. Řekla jsem: 'Pane, tys stvořil tělo. Ztrácím svou vždy milující mysl, tak doufám, že to chápeš.'

Chtěla jsem jen vidět, co je tam venku. A řeknu vám, že je toho tam hodně. Vyzkoušela jsem všechny příchutě: bangladéšské, egyptské, hispánské, africké. Celý švédský stůl. Chodila jsem s asi sedmdesáti muži. A to jsem měla čtyři žádosti o ruku, protože to, co mohu nabídnout, je bohaté.

Ale právě teď mám trochu pauzu od romantiky. Dávám si čas sama na sebe. Ale i to je romantika. Je to láska, která je krajková. Je to světlo filtrující přes listy. Není to kruté slunce, ale je, oh, tak teplé.

Celých 55 let jsem se nikdy moc neměla ráda. Ale teď, když slyším lidi, jak mě popisují - mám tu ženu ráda. Tvrdě jsem na ní pracovala. Možná jsem trochu zvláštní. Po pravdě řečeno, sedla jsem si a přemýšlela, jestli nejsem blázen. Ale rozhodla jsem se, že ne, jen se vznáším nad šílenstvím a potom odletím pryč. Jako kolibřík.

Tam v Arkansasu bych pověsila krmítka pro kolibříky. Sledovala bych je celý den. Takže mi nevadí, že jsem blázen do kolibříků. Umím být barevná, tančit, zpívat a dělat chyby. Nikomu neubližuju. Neberu nikomu jinému kyslík. Mám svůj vlastní prostor.

Večer si ráda postavím židli venku na chodník, zapnu bluetooth reproduktor, zapálím si doutník. Nikdy jsem k němu nepřiložila jen tak oheň. Obcházím ohněm jeho všechny okraje a nechám ho trochu dýchat. Dokud na něm nebudou žádná mrtvá místa. Dokud do něj nevtáhnu všechen život.

Potom si sednu, zhluboka se nadechnu a dívám se, jak Harlem prochází kolem. Kouřím pomalu. Bude mi to trvat dvě hodiny, než to dokouřím. A udělala jsem si playlist, který vydrží přesně tak dlouho: Michael Jackson, Whitney Houston, Bruno Mars. Všechno má svůj řád. A až začne hrát ta poslední písnička, je čas jít domů. Al Greene. Vložte do svého srdce trochu lásky.

Detra tvrdě pracovala celý život, ale ne vždy za to dostala zapláceno. A žít v New Yorku není snadné, když jste sami. Detra to zvládá ze dne na den, ale za zlatá léta se jí nepodařilo nic ušetřit. Pokud se vám její příběh líbil a chtěli byste jí trochu pomoci dýchat, zvažte, prosím, pomoci nám připravit pro ni malý finanční polštář: <https://bit.ly/helpdetrabreath>

Dosud bylo vybráno 578 246 USD z cíle 600 000 USD

Zde jsou některá slova podpory od dárců Detře:

Slova podpory (1251)

Přispějte prosím a podělte se o slova podpory.

- Catherine Mooneyová 10 \$ • Ráda jsem četla tvůj příběh Detro. Ztratila jsem přehled o tom, kolikrát jsem řekla „Do prdele!“ od jeho přečtení. Skvělá rada!
- Savannah Schakett 20 \$ • Zasloužíš si všechno
- Ellena Sabaterová 20 \$ • Zvažte, prosím, napsat svůj příběh do knihy. Ráda bych si to přečetla celý. Zůstaňte autentická
- Meredith Phillipsová 10 \$ • Děkujeme za sdílení vašeho příběhu. Věřím, že náboženství může být špinavé, ale víra je častěji čistá. Modlím se, abyste byla velmi požehnána, jen za to, že jste, protože jste zatraceně velkolepá, ale také za to, že se podělíte o svůj příběh o síle a odvaze a osvětlíte cestu pro ostatní, aby ji následovali v naději. ☐
- barbara bussell 50 \$ • Jakou inspirací je tato krásná duše pro svět kolem ní. Detro, tvé psaní je opravdu dar, který si mnozí vzali k srdci. Bůh ti žehnej, jsi velké, divoké, milující srdce. Váš příběh dojal tisíce lidí po celém světě, kteří na něj nikdy nezapomenou, a vaše krásná slova. Děkuji ti, drahá.
- Maria Tinglofová 10 \$ • Váš příběh se mi líbil! Tak inspirativní. Doufám, že jednoho dne budu stejně odvážná jako ty. Zpívej dál!
- Kirsty Ralph 25 \$ • Obdivuji tvou sílu, jak inspirativní příběh! Vše nejlepší!
- Robbie K Gill 10 \$ • Od jedné Arkansanské ženy vychované v baptistické víře k druhé, váš příběh zní tak povědomě. Jsem tak šťastná, že máš svobodu, štěstí a svůj hlas. Jsi krásná. Jsi silná. A ty jsi kouzelník. Posílám vám lásku. ☐
- Naomi Rahmanová 5 \$ • Čtení vašeho příběhu mi dnes, když jsem to opravdu potřebovala, dalo trochu naděje a síly. Váš duch je tak statečný a svobodný - děkujeme, že jste se s námi o to podělila.
- Megan Brutonová 25 \$ • Posílám lásku a podporu z Austrálie.
- Leslie Keysová 25 \$ • Budete dělat VELKÉ věci!
- Sharon Denny 25 \$ • Děkuji, Detro za sdílení vašeho příběhu!! Jsi taková inspirace a přemožitelka! ☐
- JEANNE Rogersová 100 \$ • Jdeš holka! Dělej svět stále lepším místem
- Kelly Wehlingová 5 USD • Život mě nakopl za posledních 6 let. Děkuji za váš příběh! Seru na to svinstvo se stane mou novou mantrou ☐
- Sarah Grace Rogersová 36 \$ • Detro, při čtení tvého příběhu jsem plakala. Jste neuvěřitelná žena, která si zaslouží svět. Jsem na tebe tak pyšná.
- Pauline Nussová 10 \$ • Seru na to svinstvo. Vlastníš to, Detro. Přeji ti všechno nejlepší.
- Amber Adamsová 50 \$ • Od jedné jižanské dívky druhé. Číst váš příběh bylo jako absorbovat magii. Je toho tolik, pro co nemůžu najít slova. Dálnici 40 důvěrně znám, znám život sumců a sladkého čaje. Také vím, jaké to je přistát v NYC z úplně jiného a tak vzdáleného místa. Víím, že je tam víc Southern Belles, kteří se dnes inspirují vámi!
- Rita Marchettiová 6 \$ • Je to silná žena, ale i silné ženy občas potřebují pomoc.....doufám, že tvůj život bude odteď ještě bohatší Detro!
- Rae Reeves 20 \$ • Jak nadaný vypravěč a úžasný příběh. Prodejem práv na film svého života vyděláš mnohem více peněz!
- Lydia Mutua 25 \$ • Přejeme vám vždy to nejlepší a štěstí
- Brittany Corn-Agostini 26 \$ • 26 je moje šťastné číslo, které vidím skoro všude jako dobré znamení. Když jsem musela odejít ze svého traumatu, 26ka vedla mou cestu ve všem, co jsem dělala, abych mrkla a řekla „děláš správnou věc“. Takže vám ji předám a jste inspirativní cesta!
- Robin Mero 20 \$ • 1 Běž holka!
- Lorene Bower 25 \$ • ♥
- Samantha Millspaughová 10 \$ • Velmi dojemný příběh, děkujeme za sdílení!!
- Tim Lunday 5 USD • Od Arkie k Arkie, jste inspirací! Ženy jako vy dláždí cestu jiným ženám. Dáváte nám vědět, že nikdy není pozdě usilovat o to, po čem toužíme, a dokážeme to, pokud tomu dáme vše, co máme. - S pozdravem, Melodie Lundayová

- Rachael Andersonová 100 \$ • Usmála jsem se tak moc, když jsem si představovala, jak boucháš pěstmi a křičíš „Do prdele s tím, hovno“ Jsi úžasná, Detro!!! Objímám tě tak moc
- Lisa Gallariniová 22 \$ • Svoboda!!! Před mnoha lety jsem opustila svůj hrubý baptistický život a nikdy jsem se neohlédla!!
- Simona Irwinová 20 \$ • Jsem na tebe tak pyšná. Děkuji za tvoji sílu a příběh. Jsi dar.
- Lori Johnsonová 25 \$ • Žehnám vám.
- Hannah Valentine 80 \$ • Také jsem přežila a utekla z fundamentálního křesťanství a nyní žiji v Brooklynu! Děkujeme za sdílení vašeho příběhu. Ať se vám v příštích desetiletích dýchá snadněji než v minulých.

[Humans of New York](#)

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)